

การสอน โครงสร้างประโยค เพื่อปรับปรุง การเขียนตอบคำถามอัตนัย ของนิสิตชั้นปีที่ 2 คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อดิศรา กาดิ๊บ

หลักการและเหตุผล

ทักษะการเขียนดูจะเป็นทักษะที่ยากที่สุดสำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ แม้กระทั่งสำหรับผู้ที่มีทักษะทางภาษาด้านอื่นๆ เช่นการฟัง พูด หรืออ่าน อยู่ในระดับที่น่าพอใจแล้วก็ตาม การใช้วากยสัมพันธ์ (syntax) เป็นหนึ่งในหลายปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนเขียนได้สละสลวย (Raimes, 1983) การที่จะเขียนได้ดีนั้น ผู้เรียนต้องสามารถใช้รูปแบบประโยคสี่ชนิดคือ ประโยคความเดียว ประโยคประสม ประโยคความซ้อน และประโยคประสมและความซ้อนรวมกันในงานเขียนเชิงวิชาการได้ และต้องไม่ใช้รูปแบบประโยคแบบใดแบบหนึ่งมากเกินไป (Oshima และ Hogue, 1991, 1999) เพราะจะทำให้งานเขียนน่าเบื่อและไม่มีประสิทธิภาพในการสื่อความหมาย

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อดิศรา กาดิ๊บ สำเร็จการศึกษาปริญญาเอก สาขา Language Arts Education จาก University of Victoria ประเทศแคนาดา ในปี 1997 บทความที่ได้ตีพิมพ์มี The Role of Second Language Teachers หน่วยความคิด : อีกทางเลือกหนึ่งของการวิเคราะห์ข้อมูล เทคนิค TOL (Think-aloud) และทักษะการเขียนแบบเน้นกระบวนการซึ่งเป็นบทความวิจัย งานวิจัยที่ใกล้เคียงที่สุดเรื่องหนึ่งคือ An Exploratory Study of Sentence Structure Instruction in Improving Chulalongkorn University Student's Writing Ability.

เท่าที่ผ่านมา งานวิจัยจำนวนมากยืนยันถึงประโยชน์ของการสอนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยค (sentence-combining) ในรูปแบบต่างๆ ให้กับผู้เรียนซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ (Raimes, 1983) สำหรับผู้เรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ การได้เรียนและฝึกเขียนโครงสร้างประโยคที่ถูกต้อง จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเลือกสรรโครงสร้างประโยคที่เหมาะสมในการเขียนเรียงความได้

ถึงแม้ว่าวิชา English for Academic Purposes (Law) I จะไม่ใช่วิชาเรียงความภาษาอังกฤษโดยเฉพาะแต่เนื้อหาในวิชานี้เกี่ยวข้องกับงานเขียนนิพนธ์น้อย โดยเฉพาะงานเขียนที่ผู้เรียนต้องตอบคำถามอัตนัย และเขียนแสดงความคิดเห็นต่อประเด็นทางด้านกฎหมาย และประเด็นที่มีข้อโต้แย้งหรือเป็นที่ถกเถียงกัน งานวิจัยนี้จึงมีจุดมุ่งหมายที่จะค้นหาคำตอบว่า การสอนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยค ตลอดจนการให้ฝึกทำแบบฝึกหัดและนำความรู้มาประยุกต์ใช้ในการเขียนตอบแบบอัตนัย จะช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามอัตนัยในแบบทดสอบ และจะมีส่วนช่วยให้ได้รับคะแนนดีขึ้นหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อตรวจสอบว่าการสอนโครงสร้างประโยคและการฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าในบทเรียนหลักและบทเรียนเสริมของวิชา EAP (Law) I จะช่วยให้ นิสิตชั้นปีที่ 2 ของคณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งในระดับสูงและระดับค่อนข้างต่ำ เขียนตอบคำถามอัตนัยได้ดีขึ้น และช่วยให้ทำคะแนนสอบได้ดีขึ้นกว่าเดิมและดีกว่านิสิตที่เรียนวิชานี้ตามปกติหรือไม่
2. เพื่อตรวจสอบว่ามีความแตกต่างในผลการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคแบบ T-unit ระหว่างนิสิตที่ได้เรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าในบทเรียนหลักและบทเรียนเสริมของวิชา EAP (Law) I กับนิสิตที่เรียนวิชานี้ตามปกติหรือไม่
3. เพื่อตรวจสอบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามอัตนัย กับความซับซ้อนของการใช้วากยสัมพันธ์ในงานเขียนหรือไม่
4. เพื่อประเมินเจตคติของนิสิตต่อการเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าในบทเรียนวิชา EAP (Law) I

หมายเหตุ

1. ผู้เขียนใคร่ขอขอบคุณอาจารย์เอี่ยมพร จุติดำรงพันธ์ ซึ่งเป็นผู้ร่วมวิจัยที่สอนกลุ่มทดลองอ่อน และรองศาสตราจารย์ ดร. สมศีล ฌานวิงสะ และผู้ช่วยศาสตราจารย์นิภาวรรณ ชูรัตนสิทธิ์ ที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเขียนบทความนี้
2. บทความนี้เขียนจากงานวิจัยที่ได้รับเงินทุนสนับสนุนจากเงินทุนนอกงบประมาณ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้ที่สนใจอ่านรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ กรุณาติดต่อ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อดิสร่า กาศิ๊บ สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมมุติฐานการวิจัย

1. โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งในระดับสูงและต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบเชิงอัตนัยตอนปลายภาคการศึกษา หลังเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$)

2. โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งในระดับสูงและต่ำ จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบเชิงอัตนัยตอนปลายภาคการศึกษา หลังเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ แตกต่างจากผลสัมฤทธิ์ของนิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับเดียวกันที่เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$)

3. โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งในระดับสูงและต่ำ จะมีการเขียนตามการวิเคราะห์แบบ T-unit 5 ประเภท ในการเขียนตอบเชิงอัตนัยตอนปลายภาคการศึกษา หลังเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ แตกต่างจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$)

4. โดยเฉลี่ยแล้ว นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษ ทั้งในระดับสูงและต่ำ จะมีการเขียนตามการวิเคราะห์แบบ T-unit 5 ประเภท ในการเขียนตอบเชิงอัตนัยตอนปลายภาคการศึกษา หลังเรียนโครงสร้างและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ แตกต่างจากนิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับเดียวกันที่เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติอย่างมีนัยสำคัญ ($p = .05$)

ข้อจำกัดในการวิจัย

1. เป้าหมายในการวิจัยนี้มุ่งประเด็นไปที่การสอนและการฝึกเขียนโครงสร้างประโยคและเชื่อมประโยคที่หลากหลาย เพื่อที่จะพัฒนาการเขียนตอบคำถามประเภทอัตนัยของพลวิจัยให้ดีขึ้น อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยตระหนักดีว่าการเขียนที่ดีนั้นต้องมีปัจจัยอื่นๆ ประกอบด้วย

2. เนื่องจากนิสิตที่เป็นพลวิจัยในการวิจัยนี้ ต้องทำแบบทดสอบทั้งก่อนและหลังเรียน จำนวนพลวิจัยในแต่ละกลุ่มจึงมีจำนวนค่อนข้างน้อย

3. การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคแบบ T-unit ในการวิจัยนี้ทำโดยไม่คำนึงถึงข้อผิดพลาดต่างๆ ในการเขียนของนิสิต เช่น ข้อผิดพลาดทางด้านตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน หน่วยคำ หรือวากยสัมพันธ์ เนื่องจากมีข้อจำกัดในการได้มาซึ่งงานเขียนที่ถูกต้องและสมบูรณ์ของนิสิต

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

มีนักการศึกษาหลายคนที่มีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการสอนและการฝึกเชื่อมประโยค (Haswell, 1981 อ้างถึงใน Brant, 1989; Kameen, 1978; Mellon, 1969 อ้างถึงใน O'Hare, 1973; Olson, 1981) และมีงานวิจัยซึ่งแสดงให้เห็นว่าการสอนและการฝึกเชื่อมประโยคมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการการเขียนที่ดีขึ้น เช่น งานวิจัยของ Mellon (1964) (อ้างถึงใน Willig, 1985) ซึ่งผู้เรียนได้รับการฝึกฝนเป็นเวลา 5 เดือน งานศึกษาของ Marcus (1994) ซึ่งใช้วิธีการสอนแบบ classroom-based approach ในการปรับปรุงทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา งานวิจัยของ O'Hare (1973) ที่พบว่า การฝึกเชื่อมประโยคช่วยให้นักเรียนเขียนของผู้เรียนในกลุ่มทดลองมีคุณภาพดีกว่าของผู้เรียนกลุ่มควบคุม โดยที่ผู้เรียนกลุ่มทดลองสามารถเขียนคำได้มากขึ้นในหน่วยการวัดโครงสร้างประโยคแบบ T-unit และยังมีทัศนคติที่ดีต่อการทำแบบฝึกหัดดังกล่าว ในงานวิจัยของ Willig (1985) ซึ่งให้เด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาที่ได้รับเกียรตินิยมทำแบบฝึกหัดเชื่อมประโยคเป็นเวลา 10 สัปดาห์ และเขียนเรียงความเชิงโต้แย้ง (argumentative) ผลการวิจัยพบว่าจากการฝึกเชื่อมประโยค เด็กนักเรียนเหล่านี้มีพัฒนาการในการเขียนดีขึ้นกว่าก่อนการเรียน และมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียนด้วย

อย่างไรก็ตาม มีคำวิจารณ์หลายประเด็นเกี่ยวกับการสอนเชื่อมประโยคเพื่อจุดประสงค์ในการปรับปรุง

ความสามารถในการเขียนของผู้ที่เรียนภาษาเป้าหมาย เป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เป็นต้นว่า ความเหมาะสมของวิธีการประเมินการเขียนเรียงความ (Marzano, 1976) การหวังผลว่าการสอนการเชื่อมประโยคจะช่วยปรับปรุงงานเขียนให้ดีขึ้นโดยไม่พิจารณาปัจจัยอื่นๆ ที่จำเป็นต่อการเขียนให้มีคุณภาพ (Zamel, 1980) การรักษาประสิทธิภาพในการเขียน หลังจกสิ้นสุดการเรียนเชื่อมประโยค เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านความจำของผู้เรียน (memory retention) (Zamel, 1980) และข้อจำกัดทางด้านภาษาของผู้เรียน เนื่องจากผู้ที่เรียนภาษาเป้าหมายเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ต้องมีความรู้ภาษานั้นสูงในระดับหนึ่ง การเรียนเชื่อมประโยคจึงจะส่งผลดีต่องานเขียนของเขา (Cooper, 1973; Mellon, 1967; Strong, 1976) (อ้างถึงใน Zamel, 1980)

สำหรับหน่วยโครงสร้างประโยคที่เรียกว่า T-unit ซึ่งคิดค้นโดย Hunt นั้น ได้มีนักวิจัยหลายคนที่ใช้ T-unit เป็นหน่วยวัดความซับซ้อนของวากยสัมพันธ์ในงานเขียนรวมทั้งงานเขียนของผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศด้วย ซึ่งถือเป็นหน่วยการวัดที่น่าเชื่อถือได้ (Gaies, 1980)

Hunt ได้ให้คำจำกัดความ T-unit ว่าเป็น “a main clause plus all subordinate clauses and nonclausal structures attached to or embedded in it” (Hunt, 1970, หน้า 4) (อ้างถึงใน Gaies, 1980, หน้า 54)

ในงานวิจัยนี้ “หนึ่ง T-unit” หมายถึงข้อความที่มีขยประโยคหนึ่งประโยค และอาจมีอนุประโยค และ/หรือวลีที่ทำหน้าที่เป็นตัวขยายคำนามหรือคำสรรพนามที่เรียกว่า participial phrase อีกจำนวนเท่าใดก็ได้ที่รวมเข้าเป็นส่วนหนึ่งในประโยคนั้น เช่น ประโยค “When assisted suicide becomes legal, it will have an enormous effect on nurses and nursing practice.” มี 1 T-unit โดยมี 1 ขยประโยคคือ it will have an enormous effect on nurses and nursing practice และมี 1 อนุประโยคคือ when assisted suicide becomes legal

เกณฑ์การคำนวณตั้งอยู่บนพื้นฐานของส่วนประกอบ T-unit 5 ประเภทด้วยกันคือ

- 1) จำนวนคำ
- 2) จำนวนอนุประโยคหรือวลีประเภท participial phrase
- 3) จำนวน T-unit
- 4) ค่าเฉลี่ยของจำนวนคำต่อหนึ่งอนุประโยค หรือหนึ่งวลีประเภท participial phrase และ
- 5) ค่าเฉลี่ยของจำนวนคำต่อหนึ่ง T-unit (ดูตัวอย่างการวิเคราะห์ประโยคแบบ T-unit ในภาคผนวก 1)

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คือ นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาวิชา EAP (Law) I ในภาคต้น ปีการศึกษา 2544 ผู้วิจัยคัดสรรนิสิตตามความสามารถภาษาอังกฤษจากคะแนนสอบกลางภาควิชา Foundation English II โดยจัดกลุ่มนิสิตที่มีความสามารถภาษาอังกฤษสูงเป็น 2 กลุ่ม และนิสิตที่มีความสามารถภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำอีก 2 กลุ่ม นิสิตที่เป็นพลวิจัยในการวิจัยครั้งนี้ จะต้องผ่านการทดสอบทั้งก่อน (pre-test) และหลัง (post-test) การเรียน โดยนิสิตทั้ง 4 กลุ่มนี้ต้องทำแบบทดสอบการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยก่อนการเรียน (pre-test) ซึ่งพบว่า นิสิตที่มีความรู้ภาษาอังกฤษสูง 2 กลุ่ม มีความสามารถในการตอบคำถามเชิงอัตนัยและการใช้วากยสัมพันธ์ในแบบทดสอบก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ และพบว่านิสิตที่มีความสามารถภาษาอังกฤษต่ำอีก 2 กลุ่ม ก็มีความสามารถในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยและการใช้วากยสัมพันธ์ในแบบทดสอบก่อนเรียนแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญเช่นเดียวกัน จึงแบ่งกลุ่มพลวิจัยออกเป็น 4 กลุ่มดังนี้

กลุ่มพลวิจัยที่เรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ และมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับสูง เรียกว่า กลุ่มทดลองเก่ง (จำนวน 26 คน) (สอนโดยผู้วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ประจำวิชา EAP (Law) I และ II)

กลุ่มพลวิจัยที่เรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อม

ประโยคชนิดต่างๆ และมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างต่ำ เรียกว่า กลุ่มทดลองอ่อน (จำนวน 23 คน) (สอนโดยผู้ร่วมวิจัยอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำวิชา EAP (Law) I และ II)

กลุ่มพลวิจัยที่เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติ และมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับสูง เรียกว่า กลุ่มควบคุมเก่ง (จำนวน 18 คน) (สอนโดยอาจารย์ประจำวิชา EAP (Law) I และ II)

กลุ่มพลวิจัยที่เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติ และมีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษในระดับค่อนข้างต่ำ เรียกว่า กลุ่มควบคุมอ่อน (จำนวน 18 คน) (สอนโดยอาจารย์ประจำวิชา EAP (Law) I และ II)

2. เครื่องมือการวิจัย

1. แบบทดสอบซึ่งประกอบด้วยบทความจำนวน 2 เรื่อง และคำถามเชิงอัตนัย บทความละ 2 ข้อ

ขั้นตอนในการเลือกแบบทดสอบมีดังนี้

1.1 ผู้วิจัยคัดเลือกบทความซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับกฎหมาย และประเด็นที่เป็นที่ถกเถียงโต้แย้งในสังคมจำนวน 7 บทความ พร้อมด้วยคำถามเชิงอัตนัยบทละ 2 ข้อ และนำไปให้อาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษของสถาบันภาษาจำนวน 5 คน และนิสิตคณะนิติศาสตร์ที่เพิ่งเรียนวิชา EAP (Law) II จบไปในปีการศึกษา 2543 จำนวน 5 คน เพื่ออ่านและประเมินความยากง่ายของบทความและคำถามตามเกณฑ์ความยากง่าย 5 ระดับ

1.2 ผู้วิจัยเลือกบทความ 4 เรื่อง จาก 7 เรื่อง พร้อมด้วยคำถามเชิงอัตนัยบทละ 2 ข้อ ซึ่งถูกประเมินว่ามีระดับความยากปานกลางไปให้นิสิตสองกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาระดับปานกลางที่กำลังจะศึกษาวิชา EAP (Law) I ในปีการศึกษา 2544 (ตอนเรียนที่ 3 และตอนเรียนที่ 4) และไม่ได้เข้าร่วมในการวิจัยครั้งนี้ อ่านและตอบคำถามเชิงอัตนัยของบทความ โดยที่นิสิตตอนเรียนที่ 3 อ่านบทความ 2 เรื่อง และตอบคำถามเชิงอัตนัยบทละ 2 ข้อ และนิสิตตอนเรียนที่ 4 อ่านบทความที่เหลืออีก 2 เรื่อง และตอบคำถามเชิงอัตนัยบทละ 2 ข้อ เช่นกัน

1.3 ผู้วิจัยนำคำตอบเขียนตอบเชิงอัตนัยจากบทความสี่เรื่องที่ได้รับจากนิสิตตอนเรียนที่ 3 และตอนเรียน

ที่ 4 ไปให้อาจารย์สถาบันภาษาสองท่านเพื่อให้คะแนนความสามารถในการเขียนตอบคำถาม คะแนนของนิสิตแต่ละคนที่ได้รับจากผู้ตรวจ 2 ท่านนี้ถูกนำมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อคำนวณหาค่าความยากง่าย (difficulty index) และค่าดัชนีอำนาจจำแนก (discrimination index) ของคำถามแต่ละคำถามในบทความ โดยใช้สูตร Mehrens และ Lehmann (1984)

1.4 ผู้วิจัยเลือกบทความสองบทความพร้อมด้วยคำถามคือ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence และ Half-hearted Attempt at Saving Face มาใช้เป็นแบบทดสอบ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก 2)

2. เอกสารการสอนที่ใช้สอนพลวิจัยกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองเก่งและกลุ่มทดลองอ่อน ในระยะเวลาประมาณ 12 สัปดาห์คือ เนื้อหาบางส่วนจากหนังสือ Writing Academic English (Oshima และ Hogue, 1999) เอกสารเชิงบทความและข่าวจากหนังสือพิมพ์และอินเทอร์เน็ตที่มีเนื้อหาครอบคลุมประเด็นทางด้านกฎหมายและประเด็นที่เป็นที่โต้เถียงหรือขัดแย้งกันในสังคม บทความวิชา EAP (Law) I และบทเรียนเสริมของวิชานี้

3. แบบสอบถามเจตคติของผู้เรียนที่เรียนโครงสร้างประโยคและการฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ เป็นระยะเวลาประมาณหนึ่งภาคการศึกษา

กระบวนการรวบรวมข้อมูล

1. พลวิจัยทั้งสองกลุ่มคือ กลุ่มทดลองเก่ง กลุ่มทดลองอ่อน กลุ่มควบคุมเก่ง กลุ่มควบคุมอ่อน ทำแบบทดสอบก่อนการเรียน (pre-test) ในสัปดาห์ที่สองของภาคการศึกษาต้น โดยที่พลวิจัยทั้งสองกลุ่มนี้ต้องอ่านบทความ 2 เรื่องที่ได้เลือกสรรไว้ตามกระบวนการที่กล่าวมาแล้วข้างต้นคือ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence และ Half-hearted Attempt at Saving Face แล้วตอบคำถามบทความละ 2 ข้อ ในบทความแต่ละเรื่องด้วยการเขียนตอบเชิงอัตนัย

2. พลวิจัยกลุ่มทดลองสองกลุ่มคือ กลุ่มทดลอง

ลองเก่ง และกลุ่มทดลองอ่อน เรียนโครงสร้างประโยค และฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ตลอดจนฝึกเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตามเอกสารการสอนในข้อ 2 ดังกล่าวข้างต้น เป็นระยะเวลาประมาณหนึ่งภาคการศึกษา การสอนและการฝึกให้พลวิจัยทั้งสองกลุ่มทำแบบฝึกหัดดังกล่าวได้รับการผนวกเข้าไปในเนื้อหาของบทเรียนวิชา EAP (Law) I สำหรับพลวิจัยกลุ่มควบคุมเก่ง และกลุ่มควบคุมอ่อน เรียนวิชา EAP (Law) I ตามปกติซึ่งประกอบด้วยทักษะภาษา 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน

3. พลวิจัยทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบหลังการเรียน (post-test) ซึ่งมีเนื้อหาเหมือนแบบทดสอบก่อนการเรียนทุกประการ ในช่วงปลายภาคการศึกษา

4. ในสัปดาห์สุดท้ายของการเรียน พลวิจัยกลุ่มทดลองเก่ง และกลุ่มทดลองอ่อน เขียนตอบคำถามในแบบสอบถามเจตคติของพลวิจัยที่มีต่อการเรียนตลอดหนึ่งภาคการศึกษา

5. ผู้ตรวจแบบทดสอบ 2 คน (independent raters) ตรวจแบบทดสอบโดยเกณฑ์ในการให้คะแนนจะพิจารณาจากเนื้อหา รูปแบบการเรียบเรียงเนื้อความของคำตอบ ไวยากรณ์ วากยสัมพันธ์ และภาพรวม

6. ผู้วิจัยนำผลการตรวจแบบทดสอบไปหาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ตรวจคนหนึ่งที่หนึ่งและคนที่สอง (Inter-rater reliability) พบว่ามีค่าความเที่ยงระหว่าง .882 - .978 (ดูรายละเอียดในภาคผนวก 3)

7. เนื่องจากเหตุผลด้านการวิเคราะห์ทางสถิติที่ต้องการให้พลวิจัยทุกกลุ่มมีจำนวนเท่ากัน ผู้วิจัยจึงสุ่มแบบทดสอบของพลวิจัยในกลุ่มทดลองเก่งและกลุ่มทดลองอ่อน แบบเจาะจงให้ได้กลุ่มละ 18 คน เพื่อให้มีจำนวนพลวิจัยเท่ากับกลุ่มควบคุมเก่งและกลุ่มควบคุมอ่อน แล้วนำแบบทดสอบไปคำนวณหาค่าสถิติของคะแนนสอบ

8. นำแบบทดสอบของพลวิจัยทั้งสองกลุ่มมาสุ่มเลือกอย่างมีระบบให้ได้ไม่น้อยกว่า 50% ของจำนวนพลวิจัยของแต่ละกลุ่ม เพื่อวิเคราะห์โครงสร้างประโยคแบบ T-unit ผู้วิจัยทั้งสองวิเคราะห์โครงสร้างประโยคแบบ T-unit เพื่อหาค่าเฉลี่ยของความถี่ (frequency) ของการเขียนตามแบบการวิเคราะห์ T-unit ทั้ง 5 ประเภท

9. นำผลการวิเคราะห์ (ตามรายละเอียดข้อ 8) มาหาค่าสถิติของค่าเฉลี่ยของความถี่ของ T-unit แต่ละประเภท

10. รวบรวมแบบสอบถามเจตคติของผู้เรียนกลุ่มทดลองเก่งและกลุ่มทดลองอ่อน เพื่อบรรยายสรุป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิตินอนพาราเมตริก Wilcoxon Signed Ranks Test เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตอนปลายภาคการศึกษาที่แตกต่างจากผลก่อนการเรียนของพลวิจัยทั้ง 4 กลุ่ม โดยมีระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

2. ใช้สถิตินอนพาราเมตริก Mann Whitney U Test เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตอนปลายภาคการศึกษาระหว่างพลวิจัยกลุ่มทดลองและพลวิจัยกลุ่มควบคุม โดยมีระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

3. ใช้สถิตินอนพาราเมตริก Wilcoxon Signed Ranks Test เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความถี่ของการใช้ T-unit 5 ประเภทในการเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตอนปลายภาคการศึกษาที่แตกต่างจากผลก่อนการเรียนของพลวิจัยทั้ง 4 กลุ่ม โดยมีระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

4. ใช้สถิตินอนพาราเมตริก Mann Whitney U Test เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของความถี่ของการใช้ T-unit 5 ประเภทในการเขียนตอบคำถามเชิงอรรถตอนปลายภาคการศึกษาระหว่างพลวิจัยกลุ่มทดลองและพลวิจัยกลุ่มควบคุม โดยมีระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

I. จากสมมุติฐาน 4 ข้อ

1. จากสมมุติฐานข้อที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า พลวิจัยกลุ่มทดลองเก่ง กลุ่มทดลองอ่อน และ

ตารางที่ 1

ตารางแสดงผลสัมฤทธิ์ก่อนการเรียนและหลังการเรียนของพลวิชัยทั้ง 4 กลุ่ม

กลุ่ม	ranks	n	mean rank	z
ควบคุมเก่ง	negative ranks	8	9.94	-.261
	positive ranks	10	9.15	
ทดลองเก่ง	negative ranks	4	5.25	-2.809*
	positive ranks	14	10.71	
ควบคุมอ่อน	negative ranks	6	9.02	-1.133
	positive ranks	12	9.29	
ทดลองอ่อน	negative ranks	4	5.25	-2.810*
	positive ranks	14	10.71	
ควบคุม (เก่ง+อ่อน)	negative ranks	14	19.57	-.927
	positive ranks	22	17.82	
ทดลอง (เก่ง+อ่อน)	negative ranks	8	10.13	-3.959*
	positive ranks	28	20.89	

* $p < .05$

กลุ่มทดลองสองกลุ่มรวมกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัย หลังเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่พลวิชัยกลุ่มควบคุมเก่ง กลุ่มควบคุมอ่อน และกลุ่มควบคุมสองกลุ่มรวมกัน มีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยแตกต่างจากก่อนเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญ (ตามตารางที่ 1)

2. จากสมมุติฐานข้อที่ 2 ผลการวิเคราะห์

ข้อมูลพบว่า พลวิชัยกลุ่มทดลองเก่งมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยในปลายภาคการศึกษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในทำนองเดียวกัน กลุ่มทดลองอ่อนก็มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และกลุ่มทดลองสองกลุ่มรวมกันก็มีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มควบคุมสองกลุ่มรวมกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน (ตามตารางที่ 2)

ตารางที่ 2

ตารางแสดงผลสัมฤทธิ์ปลายภาคการศึกษาระหว่างพลวิชัยกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

กลุ่ม	n	Mean rank	z
ควบคุมเก่ง	18	12.86	-3.212*
ทดลองเก่ง	18	24.14	
ควบคุมอ่อน	18	14.28	-2.405*
ทดลองอ่อน	18	22.72	
ควบคุม (เก่ง+อ่อน)	36	28.74	-3.148*
ทดลอง (เก่ง+อ่อน)	36	44.26	

* $p < .05$

3. จากสมมุติฐานข้อที่ 3 ผลการวิเคราะห์

ข้อมูลพบว่า

3.1 พลวิชัยกลุ่มทดลองเก่ง มีค่าเฉลี่ยในการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยในปลายภาคการศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ใน 5 ประเภท กว่าก่อนการเรียน กล่าวคือ กลุ่มทดลองเก่งเขียนจำนวนคำ จำนวนอนุพากย์/วลีในรูป participial และจำนวน T-unit มากขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3.2 พลวิชัยกลุ่มทดลองอ่อน มีค่าเฉลี่ยใน

การเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในปลายภาคการศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 1 ประเภท กล่าวคือ เขียนจำนวนคำมากขึ้นกว่าก่อนเรียน

3.3 พลวิชัยทั้งสองกลุ่มรวมกัน มีค่าเฉลี่ยในการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในปลายภาคการศึกษาสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ประเภท กล่าวคือ เขียนจำนวนคำ จำนวนอนุพากย์/วลีในรูป participial และจำนวน T-unit มากขึ้นกว่าก่อนเรียน

3.4 สำหรับพลวิชัยกลุ่มควบคุมเก่ง กลุ่มควบคุมอ่อน และกลุ่มควบคุมทั้งสองกลุ่มรวมกันนั้น พบว่ามีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในค่าเฉลี่ยของการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ทั้ง 5 ประเภท ระหว่างการทดสอบปลายภาคการศึกษาและการทดสอบก่อนการเรียน (ตามตารางที่ 3)

4. จากสมมุติฐานข้อที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า

4.1 กลุ่มทดลองเก่ง มีค่าเฉลี่ยในการ

เขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยในปลายภาคการศึกษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมเก่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ใน 5 ประเภท กล่าวคือ กลุ่มทดลองเก่งเขียนจำนวนคำ จำนวนอนุพากย์/วลีในรูป participial และจำนวน T-unit มากกว่ากลุ่มควบคุมเก่ง

4.2 กลุ่มทดลองอ่อน มีค่าเฉลี่ยในการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในปลายภาคการศึกษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมอ่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 2 ใน 5 ประเภท กล่าวคือ กลุ่มทดลองอ่อน เขียนจำนวนคำ และจำนวนคำในหนึ่งอนุพากย์มากกว่ากลุ่มควบคุมอ่อน

4.3 กลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มรวมกัน มีค่าเฉลี่ยในการเขียนตามการวิเคราะห์ T-unit ในปลายปีการศึกษาสูงกว่ากลุ่มควบคุมสองกลุ่มรวมกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3 ใน 5 ประเภท คือประเภทจำนวนคำ จำนวนอนุพากย์/วลีในรูป participial และจำนวน T-unit (ตามตารางที่ 4)

ตารางที่ 3
ตารางแสดงการเขียนตามการวิเคราะห์แบบ T-unit ก่อนการเรียนและหลังการเรียนของพลวิชัยทั้ง 4 กลุ่ม

กลุ่ม	mean rank คำ	z	mean rank อนุพากย์	z	mean rank t-unit	z	mean rank คำต่อ อนุพากย์	z	mean rank คำต่อ t-unit	z
ควบคุมเก่ง	6.57 3.00	-1.886	6.33 2.33	-1.836	5.36 3.75	-1.780	4.80 6.20	-0.357	6.00 5.00	-0.255
ทดลองเก่ง	.00 5.50	-2.803*	.00 5.50	-2.807*	3.00 6.13	-2.199*	3.75 6.67	-1.274	4.00 6.50	-1.172
ควบคุมอ่อน	6.00 5.17	-.357	3.50 4.83	-1.544	5.25 5.67	-.665	5.00 7.50	-1.274	5.14 6.33	-.866
ทดลองอ่อน	3.50 6.00	-2.090*	3.00 6.57	-1.896	4.50 5.75	-1.901	6.25 5.00	-.255	7.40 3.60	-.968
ควบคุม (เก่ง+อ่อน)	12.45 8.11	-1.195	11.31 6.94	-.663	10.27 9.63	-.726	9.62 12.14	-.747	10.50 10.50	-.784
ทดลอง (เก่ง+อ่อน)	6.00 11.00	-3.472*	7.50 11.03	-3.085*	6.13 11.59	-3.011*	10.00 10.83	-.933	11.83 9.41	-.056

* p < .05

ตารางที่ 4

ตารางแสดงการเขียนตามการวิเคราะห์แบบ T-unit ตอนปลายภาคการศึกษาระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ประเภท	Groups	N	Mean Rank	z
คำ	ควบคุมสูง	10	6.95	
	ทดลองสูง	10	14.05	-2.685*
	ควบคุมต่ำ	10	7.90	
	ทดลองต่ำ	10	13.10	-1.965*
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	15.07	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	25.92	-2.935*
อนุพากย์	ควบคุมสูง	10	6.95	
	ทดลองสูง	10	14.05	-2.690*
	ควบคุมต่ำ	10	9.55	
	ทดลองต่ำ	10	11.45	-.720
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	16.35	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	24.65	-2.249*
T-units	ควบคุมสูง	10	7.00	
	ทดลองสูง	10	14.00	-2.669*
	ควบคุมต่ำ	10	9.15	
	ทดลองต่ำ	10	11.85	-1.025
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	15.95	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	25.05	-2.471*
คำต่ออนุพากย์	ควบคุมสูง	10	11.50	
	ทดลองสูง	10	9.50	-.756
	ควบคุมต่ำ	10	7.90	
	ทดลองต่ำ	10	13.10	-1.965*
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	18.08	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	22.92	-1.312
คำต่อ T-unit	ควบคุมสูง	10	10.00	
	ทดลองสูง	10	11.00	-.378
	ควบคุมต่ำ	10	8.30	
	ทดลองต่ำ	10	12.70	-1.663
	ควบคุม (สูงและต่ำ)	20	18.00	
	ทดลอง (สูงและต่ำ)	20	23.00	-1.353

* $p < .05$

II. จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย 4 ข้อ

1. การสอนโครงสร้างประโยคและการให้ผู้เรียนฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าไปในบทเรียนวิชา EAP (Law) I มีส่วนช่วยให้พลวิชัยที่มีความรู้ความสามารถภาษาอังกฤษทั้งในระดับสูงและค่อนข้างต่ำ เขียนตอบคำถามอัตนัยได้ดีขึ้นกว่าเดิม และดีขึ้นกว่าการเขียนของพลวิชัยที่เรียนวิชานี้ตามปกติด้วยเช่นกัน

2. การสอนโครงสร้างประโยคและการให้ผู้เรียนฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ที่ผนวกเข้าไปในบทเรียนวิชา EAP (Law) I มีส่วนทำให้พลวิชัยมีการใช้วากยสัมพันธ์ที่ซับซ้อนขึ้นกว่าเดิม และซับซ้อนขึ้นกว่าการใช้วากยสัมพันธ์ของพลวิชัยที่เรียนวิชานี้ตามปกติด้วยเช่นกัน

3. มีความเป็นไปได้ว่ามีความสัมพันธ์กันระหว่างพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามอัตนัยกับความซับซ้อนขึ้นของการใช้วากยสัมพันธ์ในงานเขียนซึ่งวัดได้จากคะแนนผลสัมฤทธิ์ของพลวิชัยที่สูงขึ้นกว่าเดิม และการใช้ T-unit บางประเภทที่เพิ่มขึ้นกว่าเดิม

4. ในการประเมินเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนโครงสร้างประโยคและการฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ กัน ผู้วิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

พลวิชัยกลุ่มทดลองแสดงความคิดเห็นว่ามีความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น หลังจากที่ได้เรียนโครงสร้างประโยคและเชื่อมประโยคในรูปแบบที่หลากหลาย พลวิชัยกลุ่มทดลองกล่าวว่า ได้เคยเรียนหลักไวยากรณ์ (ภาษาอังกฤษ) มาก่อนหน้านี้อย่างแล้ว แต่การได้เรียนรู้โครงสร้างประโยค และการเชื่อมประโยคดังกล่าวได้ช่วยเสริมความสามารถในการเขียนของพลวิชัยให้ดีขึ้น พลวิชัยยอมรับว่า การเขียนของตนเองดีขึ้นหลังจากการเรียนและการฝึกฝนดังกล่าว และสามารถเขียนประโยคให้ซับซ้อนขึ้นได้ พลวิชัยยังเชื่อว่าจะสามารถนำความรู้ที่ได้เรียนนี้ไปประยุกต์ใช้ในการเขียนของวิชาอื่นๆ ด้วยความมั่นใจ การได้เรียนรู้ดังกล่าวยังช่วยให้พลวิชัยเกิดแรงจูงใจในการเรียนในอนาคตอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม พลวิชัยกลุ่มทดลองบางคนรู้สึกว่าการเรียนทั้งหมดและปริมาณงานที่ต้องทำในภาคการศึกษาดังกล่าวมีจำนวนมาก เนื่องจากผู้

เรียนต้องเรียนบทเรียนหลักของวิชา EAP (Law) I ซึ่งครอบคลุมทักษะอื่นๆ ด้วยในขณะเดียวกัน นอกจากนี้พลวิชัยกลุ่มทดลองบางคนยังรู้สึกว่าการที่จะเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยในการสอบ (ความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ (vocabulary) มีความสำคัญกว่า (ความรู้เกี่ยวกับ) โครงสร้างประโยค

การอภิปรายผล

หลังจากการเรียนโครงสร้างประโยคและฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ซึ่งผนวกเข้าไปในบทเรียนของวิชา EAP (Law) I ประมาณหนึ่งภาคการศึกษา ผู้วิจัยพบว่าพลวิชัยกลุ่มทดลองเก่งและกลุ่มทดลองอ่อนมีผลสัมฤทธิ์ในการตอบคำถามเชิงอัตนัยในการทดสอบปลายภาคการศึกษาสูงกว่าเดิม และสูงกว่ากลุ่มควบคุมเก่งและกลุ่มควบคุมอ่อนตามลำดับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วยเช่นกัน ซึ่งหมายความว่ากลุ่มทดลองทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนนี้มีพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยที่ดีขึ้นอย่างมาก

นอกจากนี้กลุ่มทดลองเก่งยังมีพัฒนาการในการใช้โครงสร้างประโยคตามแบบการวิเคราะห์ T-unit ในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยที่ซับซ้อนขึ้นกว่าเดิม และซับซ้อนขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมเก่งอย่างมีนัยสำคัญ คือเขียนจำนวนคำ จำนวนอนุพากย์หรือวลีในรูป participial และจำนวน T-unit มากขึ้น

ในทำนองเดียวกันพลวิชัยกลุ่มทดลองอ่อนก็มีพัฒนาการในการใช้โครงสร้างประโยคตามแบบการวิเคราะห์ T-unit ที่สูงขึ้นกว่าเดิมบ้าง คือเขียนจำนวนคำมากขึ้นกว่าเดิม และเขียนจำนวนคำและจำนวนคำในหนึ่งอนุพากย์มากขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมอ่อน

การที่มีการใช้ T-unit บางประเภทที่สูงขึ้นแสดงให้เห็นถึงการใช้วากยสัมพันธ์ในการเขียนที่ซับซ้อนขึ้นซึ่งจะได้อภิปรายในลำดับต่อไป

จากผลการวิเคราะห์นี้อาจสรุปประเด็นได้ดังต่อไปนี้

1. การสอนและการให้ผู้เรียนฝึกเขียนประโยคและเชื่อมประโยคในรูปแบบที่หลากหลาย เป็นระยะเวลา

ประมาณหนึ่งภาคการศึกษา มีผลดีต่อคุณภาพการเขียนของผู้เรียน ดังจะเห็นได้ว่าผู้เรียนมีพัฒนาการเขียนที่ดีขึ้น ซึ่งวัดจากผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้น เนื่องจากผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูง (กลุ่มทดลองเก่ง) และผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด (กลุ่มทดลองอ่อน) มีโอกาสเรียนรู้โครงสร้างประโยคชนิดต่างๆ ที่สำคัญและจำเป็นในงานเขียนเชิงวิชาการ ซึ่งตรงกับความคิดเห็นของ Oshima และ Hogue (1991, 1999)

2. การสอนของผู้วิจัยโดยการถ่ายทอดความรู้ตามลำดับความยากง่าย จากรูปแบบประโยคที่ง่ายไปจนถึงซับซ้อนขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น ตลอดจนจนการให้โอกาสผู้เรียนได้ฝึกทำแบบฝึกหัด และนำความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคดังกล่าวนั้นเข้ามาประยุกต์ใช้ในงานที่พลวิจัยทำในบทเรียนหลักและบทเรียนเสริม ช่วยให้พลวิจัยมีพัฒนาการในการเขียนที่ดีขึ้น

3. ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการเขียนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคซึ่งประเมินจากแบบสอบถามเจตคติผู้เรียน ซึ่งเจตคติที่ดีนี้อาจช่วยสนับสนุนให้ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นได้ในการเรียนภาษา (อ่านรายละเอียดของเจตคติ (attitudes) ได้จาก Brown, 1987)

4. การผนวกการเขียนประโยคและการเชื่อมประโยครูปแบบต่างๆ เข้าไปในบทเรียนหลักและบทเรียนเสริม ช่วยผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ความรู้ที่เรียนนี้ฝึกเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัย ทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการที่เรียนรู้อะไรบางอย่างเป็นรูปธรรมต่อการศึกษารองตนเอง ทั้งในห้องเรียนและในการทำข้อสอบ ซึ่งอาจเป็นแรงจูงใจช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการเขียนที่ดีขึ้นได้ (อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับแรงจูงใจ (motivation) ได้ที่ Brown, 1987; Gardner, 1982; Hudson, 2000 อ้างถึงใน Norris-Holt, 2001; และ Norris-Holt, 2001)

5. ผลการวิเคราะห์ชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ของการสอนโครงสร้างประโยคต่างๆ และการเชื่อมประโยคในรูปแบบที่หลากหลายที่มีต่อประสิทธิภาพในการเขียนของทั้งผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงและผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับต่ำ

6. การเรียนและฝึกเขียนประโยคและเชื่อมประโยคดังกล่าวมีส่วนช่วยในการพัฒนาการใช้วากยสัมพันธ์ของผู้เรียนให้มีความซับซ้อน (complexity) มากขึ้น แต่ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงจะสามารถใช้วากยสัมพันธ์ได้ซับซ้อนมากกว่าผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด ผลของการวิจัยในประเด็นนี้ตรงกับความเห็นของ Zamel (1980) เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของความรู้ทางด้านภาษาของผู้ที่เรียนภาษาเป้าหมายเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ กับประสิทธิภาพของการเรียนรู้การเชื่อมประโยค ผู้เรียนโดยเฉพาะผู้ที่เรียนภาษาเป้าหมายเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (เช่น นักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ) อาจจะต้องมีความรู้ในภาษานั้นในระดับที่สูงพอสมควรจึงจะสามารถนำความรู้จากการเรียนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคมาประยุกต์ใช้ในงานเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานเขียนที่ผู้เรียนจำเป็นต้องเขียนให้อยู่ในกรอบของเนื้อหา ซึ่งเป็นข้อจำกัดของการตอบคำถามเชิงอัตนัย เช่น ในการตอบคำถามในแบบทดสอบของวิชา EAP (Law) I กล่าวคือ การนำความรู้ที่ได้จากการเรียนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคมาใช้เขียนตอบข้อสอบอัตนัยนั้นยากกว่าการใช้ความรู้ดังกล่าวในการเขียนเรียงความ (writing composition) เพราะผู้เรียนมีข้อจำกัดที่จะต้องเขียนตอบให้เนื้อหาตรงประเด็นที่ถาม ในขณะที่เดียวกันก็ต้องพยายามใช้ความรู้ทางด้านวากยสัมพันธ์ที่เรียนมาในการเขียนตอบคำถามดังกล่าวด้วย ต่างจากผู้เขียนเรียงความที่มีเสรีภาพในการพัฒนาความคิดของตนเองมากกว่า อีกประการหนึ่ง การเขียนเรียงความซึ่งมักจะมีควมยาวมากกว่าการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัย น่าจะมีส่วนช่วยให้ผู้เขียนเรียงความมีความยืดหยุ่นในการใช้วากยสัมพันธ์ในรูปแบบที่หลากหลายมากกว่าการเขียนตอบเชิงอัตนัย

7. จากผลการวิจัย อาจสรุปได้ว่ามีความสัมพันธ์กันพอสมควรระหว่างคุณภาพของงานเขียน (ซึ่งวิเคราะห์จากคะแนนที่ได้รับเพิ่มมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ) และความซับซ้อนของวากยสัมพันธ์ (ซึ่งวิเคราะห์จากโครงสร้างประโยคแบบ T-unit) ดังจะเห็นได้จากการที่ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษสูง (กลุ่มทดลองเก่ง)

มีพัฒนาการในงานเขียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ในการทดสอบหลังการเรียน) และในขณะเดียวกันก็มีพัฒนาการในการใช้วากยสัมพันธ์ที่ซับซ้อนขึ้นมากพอสมควร ซึ่งวัดได้จากพัฒนาการที่ผู้เรียนกลุ่มนี้มีจาก 3 ใน 5 ประเภทของการเขียนประโยคจากการวิเคราะห์แบบ T-unit นอกจากนี้ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษค่อนข้างจำกัด (กลุ่มทดลองอ่อน) ก็มีพัฒนาการในงานเขียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน และในขณะเดียวกันก็มีพัฒนาการในการใช้วากยสัมพันธ์ที่ซับซ้อนขึ้นบ้างจากการวิเคราะห์ T-unit

จึงอาจสรุปได้ว่าสองปัจจัยดังกล่าวนี้น่าจะมีความสัมพันธ์กัน แต่ความสัมพันธ์เห็นได้ชัดขึ้นในผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงมากกว่าในผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาอังกฤษต่ำ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรผนวกการสอนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคที่มีรูปแบบหลากหลายเข้าไปในบทเรียนของการสอนภาษาที่อิงวิชาเนื้อหา เช่น วิชา English for Academic Purposes เพื่อที่ผู้เรียนจะได้มีโอกาสฝึกการใช้ประโยคต่างๆ ในงานเขียน และมีพัฒนาการในการเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัยที่ดีขึ้น

2. ผลการวิจัยชี้ให้เห็นถึงผลดีและประโยชน์ของการสอนโครงสร้างประโยคและการฝึกเชื่อมประโยคชนิดต่างๆ ให้กับผู้เรียนทั้งกลุ่มที่มีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงและกลุ่มที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำ ดังนั้นผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาในระดับต่ำหรือค่อนข้างจำกัดน่าจะได้รับประโยชน์ด้วย

3. ผลการวิจัยชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปได้ของความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพของงานเขียนและความซับซ้อนของการใช้วากยสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาในระดับสูง จึงสามารถสรุปได้ว่าความซับซ้อนทางด้านวากยสัมพันธ์ (syntactic complexity) มีส่วนช่วยส่งเสริมคุณภาพของงานเขียนโดยเฉพาะงานเขียนของผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาดี ดังนั้น ในแง่ของการเรียนการสอน ครูควรสอนโครง

สร้างประโยคและการเชื่อมประโยค เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีการใช้วากยสัมพันธ์ในการเขียนที่มีความซับซ้อนมากขึ้น

4. เพื่อที่จะให้ผู้เรียนที่มีความรู้ภาษาค่อนข้างจำกัดหรือในระดับต่ำได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ อาจมีความจำเป็นต้องให้ผู้เรียนประเภทนี้เรียนรู้และเข้าใจกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ในภาษาเป้าหมายที่มีความสัมพันธ์กับการสร้างประโยค ก่อนที่จะให้ผู้เรียนดังกล่าวเรียนรู้การเชื่อมประโยคในรูปแบบต่างๆ ข้อเสนอแนะนี้ตรงกับความคิดเห็นของ Zamel (1980)

5. เมื่อพิจารณาความคิดเห็นหรือเจตคติของผู้เรียนจากข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถาม อาจสรุปได้ว่าผู้เรียนเชื่อว่า การเรียนและการฝึกเขียนประโยคแบบต่างๆ เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน แต่ผู้เรียนบางคนรู้สึกว่าการเรียนทั้งหมดที่บรรจุในบทเรียนวิชา EAP (Law) I ซึ่งรวมทั้งการสอนโครงสร้างประโยคดังกล่าว และปริมาณงานที่ผู้เรียนต้องทำตลอดระยะเวลาหนึ่งภาคการศึกษานั้นมากจนผู้เรียนรู้สึกว่าเรียนหนักมาก ดังนั้น เวลาจึงเป็นปัจจัยที่ต้องพิจารณาให้มากหากจะต้องผนวกการสอนโครงสร้างประโยคดังกล่าวเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของบทเรียนหลักด้วย หากผู้เรียนรู้สึกว่าตนเองเรียนหนักมากอาจทำให้รู้สึกล้า และอาจส่งผลในเชิงลบต่อผลการวิจัยหรือต่อการเรียนได้

6. การวิจัยนี้ดูพัฒนาการการเขียนที่ดีขึ้นของผู้เรียนกลุ่มทดลองจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญตอนปลายภาค และดูความซับซ้อนของการใช้วากยสัมพันธ์ จากการวิเคราะห์ T-unit 5 ประเภทที่ได้กล่าวมาแล้วเท่านั้น ซึ่งอาจไม่ครอบคลุมปัจจัยอื่นๆ ที่จำเป็นในการพิจารณางานเขียนด้วย การวิจัยในอนาคตอาจใช้การวิเคราะห์ด้วยวิธีอื่นเข้ามาประกอบด้วย

7. การวิจัยนี้ไม่ได้ใช้การวิเคราะห์ประโยคแบบ error-free T-unit (ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ที่นักวิจัยงานเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแรกหลายคนใช้) เนื่องจากมีข้อจำกัดในการหางานเขียนที่ไม่มีข้อผิดพลาดเลย หรือมีข้อผิดพลาดน้อยของผู้เรียนชาวไทย อย่างไรก็ตาม หากผู้วิจัยในอนาคตสามารถแก้ไขปัญหานี้ได้ อาจนำการวิเคราะห์แบบ error-free T-unit มาใช้วิเคราะห์งานเขียนของผู้เรียนไทย

สรุป

จากผลการวิจัย จากข้อมูลแสดงเจตคติของผู้เรียนในแบบสอบถาม จากการพูดคุยเป็นการส่วนตัวกับผู้เรียนตอนปลายภาค และจากประสบการณ์ของผู้วิจัย ในช่วงที่สอนโครงสร้างประโยคและการเชื่อมประโยคดังกล่าว พอจะสรุปได้ว่า การเรียนและฝึกเขียนประโยคและเชื่อมประโยคด้วยรูปแบบที่หลากหลาย ช่วยให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในงานเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่มีความรู้ทางภาษาดีอยู่แล้ว ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนเขียนตอบคำถามเชิงอัตนัย ในวิชาที่เน้นเนื้อหาและทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์สูงสุดจากการนำความรู้ดังกล่าวมาใช้ในงานเขียน และโดยคำนึงถึงข้อจำกัดทางด้านเวลาและปริมาณงานที่ผู้เรียนต้องทำในช่วงระยะเวลาเพียงหนึ่งภาคการศึกษา จึงน่าจะให้ผู้เรียนเรียน

รู้และฝึกฝนเสียตั้งแต่ในระดับมัธยมศึกษา ทั้งนี้เพื่อที่ผู้เรียนจะได้เข้าใจหลักการและมีโอกาสได้ฝึกฝนตั้งแต่อายุยังน้อย ซึ่งข้อเสนอแนะนี้ตรงกับงานวิจัยด้านโครงสร้างประโยคจำนวนไม่น้อยที่ใช้ผู้เรียนในระดับมัธยมศึกษา เช่น งานวิจัยของ Marcus (1994); Willig (1985) การเรียนและฝึกฝนดังกล่าวควรทำอย่างต่อเนื่อง และควรนำมาสอนและให้ฝึกเพิ่มเติมในระดับอุดมศึกษา งานวิจัยที่ผ่านมาชี้ให้เห็นว่าความจำที่ผู้เรียนได้จากการเรียนรู้อาจสูญหายหรือเสื่อมถอยไปหากไม่ได้ฝึกฝนเป็นประจำ (จากงานศึกษาของ Combs (1976) และอ้างถึงใน Zamel, 1980)

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญโดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษาขึ้นไป ผู้เรียนจึงควรได้เรียนรู้และมีเวลาฝึกฝนทักษะการเขียนทั้งในภาษาแรกและภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เพื่อที่จะสามารถเผชิญกับการเรียนที่ท้าทายในระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

If you think education is expensive, try ignorance

- DEREK BOX

I have never let my schooling interfere with my education.

- MARK TWAIN

All my life, as down an abyss without a bottom, I have been pouring vanloads of information into that vacancy of oblivion I call my mind.

- LOGAN PEARSALL SMITH

บรรณานุกรม

- Brant, J.K. (1989, May). Sentence-combining in the secondary ESL classroom - A review of the research literature, 1-13. *ED 307811*.
- Brown, H.D. (1987). *Principles of Learning and Teaching*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc.
- Cooper, C.R. (1973). An outline for writing sentence-combining problems. *English Journal*, 62 (1), 96-102.
- Ebel, R.L. (1972). *Essential of Educational Measurement*. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice-Hall, Inc.
- Gaies, S.J. (1980). T-Unit analysis in second language research : Applications, problems and limitations. *TESOL Quarterly*, 14 (1), 53-59.
- Kameen, P.T. (1978). A mechanical, meaningful, and communicative framework for ESL sentence combining exercises. *TESOL Quarterly*, 12, (4), 395-401.
- Marcus, M. (1994). A classroom-based approach to improving revision skills in secondary school students. *A Practicum I Report Presented to the ED. D Program in Child and Youth Studies in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Doctor of Education, Nova Southeastern University, ED 376495*.
- Marzano, Robert J. (1976). The sentence combining myth. *English Journal*, 65, 57-59.
- Mehrens, W.A., & Lehman, I.J. (1984). *Measurement and Evaluation in Education and Psychology* (3rd ed.). New York : Holt, Rinehart.
- Norris-Holt, J. (2001, June). Motivation as a contributing factor in second language acquisition. *The Internet TESL Journal*, VII (6), 1-10.
- O'Hare, Frank. (1973). *Sentence-combining : Improving student writing without formal grammar instruction*. Urbana, Illinois : NCTE
- Oshima, A., & Hogue, A. (1991). *Writing Academic English* (2nd ed.). New York : Addison-Wesley Publishing.
- Oshima, A., & Hogue, A. (1999). *Writing Academic English* (3rd ed.). New York : Addison-Wesley Longman.
- Raimes, A. (1983). *Techniques in Teaching Writing in ESL Classes*. New York : Oxford University Press.
- Willig, Judith B. (1985, August). Using instruction in sentence combining to increase syntactic maturity in student writing. *ED 323557*
- Zamel, V. (1980). Re-evaluating sentence-combining practice. *TESOL Quarterly*, 14 (1), 81-90.

ภาคผนวก 1

If I were one of the health care team members who were taking care of Mrs. Campbell, I would not want to be involved in assisted suicide. I might have a lot of sympathy on Mrs. Campbell because her quality of life has diminished. However, I believe that life is sacred, so it is immoral to end one's life.

การวิเคราะห์ T-unit ของข้อเขียนตอบเชิงอัตนัยข้างบนนี้มีดังนี้ :

- มีจำนวนคำ 59 คำ โดยนับจาก If I ..... one's life
- มี 7 อนุพากย์ / วลี ตามการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้
อนุพากย์/วลีที่ 1 : If I .....team members
อนุพากย์/วลีที่ 2 : who were .....Mrs. Campbell
อนุพากย์/วลีที่ 3 : I would .....assisted suicide
อนุพากย์/วลีที่ 4 : I might .....Mrs. Campbell
อนุพากย์/วลีที่ 5 : because her .....has diminished
อนุพากย์/วลีที่ 6 : However, I .....is sacred
อนุพากย์/วลีที่ 7 : so it .....one's life
- มี 4 T-units ตามการวิเคราะห์ดังต่อไปนี้
T-unit ที่ 1 : If I .....assisted suicide
T-unit ที่ 2 : I might .....has diminished
T-unit ที่ 3 : However, I .....is sacred
T-unit ที่ 4 : so it .....one's life
- ค่าเฉลี่ยของจำนวนคำต่อ 1 อนุพากย์หรือ 1 วลี คือ 8.42 ($59 \div 7 = 8.42$)
- ค่าเฉลี่ยของจำนวนคำต่อ 1 T-unit คือ 14.75 ($59 \div 4 = 14.75$)

ภาคผนวก 2

ตารางแสดงค่าความยากง่าย และค่าดัชนีอำนาจจำแนกของบทอ่านสองเรื่อง

บทอ่าน	ค่าความยากง่าย		ค่าดัชนีอำนาจจำแนก	
	คำถามที่หนึ่ง	คำถามที่สอง	คำถามที่หนึ่ง	คำถามที่สอง
Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	0.54	0.47	0.54	0.63
Half-hearted Attempt at Saving Face	0.48	0.46	0.52	0.47

Ebel (1972) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับเกณฑ์การพิจารณาคุณภาพไว้ดังนี้ :

ค่าความยาก : .41 - .60 ข้อสอบง่ายพอเหมาะ ค่าดัชนีอำนาจจำแนก : .40 ขึ้นไป คุณภาพของข้อสอบดีมาก

ภาคผนวก 3

ค่าความเที่ยงระหว่างผู้ตรวจคนทีหนึ่งและคนที่สอง (Inter-rater Reliability)

แบบทดสอบและคำถาม	N	R
Pre test คำถามที่ 1 ของ Half-hearted Attempt at Saving Face	85	.978
Pre test คำถามที่ 2 ของ Half-hearted Attempt at Saving Face	85	.954
Pre test คำถามที่ 1 ของ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	85	.968
Pre test คำถามที่ 2 ของ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	85	.910
Post test คำถามที่ 1 ของ Half-hearted Attempt at Saving Face	85	.944
Post test คำถามที่ 2 ของ Half-hearted Attempt at Saving Face	85	.951
Post test คำถามที่ 1 ของ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	85	.882
Post test คำถามที่ 2 ของ Virginia Law Ends Deadline for DNA Evidence	85	.902